

JO VULL FER AIXÒ

El mateix dia que vaig conèixer en Benet i Jornet em va demanar que li digués Papitu. A mi em feia vergonya dir-li així perquè em semblava una manera massa propera per dirigir-me a un Mestre. Però a ell li agrada que li diguin Papitu i no suporta que el tractin com una institució.

Però, per mi i per tots els que ens dediquem al teatre, ho és. I per això encara em costa dir-li així. Perquè per mi sempre serà en Josep Maria Benet i Jornet, aquell autor que em va ensenyar a estimar el teatre. Recordo veure *Testament* al Teatre Romea quan només tenia setze anys i pensar: jo vull fer això. I això m'ha continuat passant amb totes les obres que he vist d'ell. I em passa cada vegada que hi parlo. En Papitu és passió: passió per la vida i pel teatre.

Actualment la dramaturgia catalana viu un moment excepcional. I si som tants els que ara mateix escrivim teatre és perquè ell, quan aquí no es podia ni escriure en català, ¡escribia teatre i l'estrenava! Aquesta lluita va donar els seus fruits amb la generació que el succeïa de manera

directa (Belbel, Galceran, etc.) i els dóna ara amb la nova generació de dramaturgs que si estem escrivint teatre és perquè ell ens va obrir el camí.

Fa uns mesos va dir que no tornaria a estrenar al Teatre Nacional de Catalunya ni al Lliure per tal de donar pas als autors joves. I això, no només és un acte d'amor al teatre, és un acte de generositat. La seva última obra, *Com dir-ho*, l'ha estrenat al Teatre Almeria de Barcelona, complint la seva promesa.

Vaig anar a veure-la el dia de l'estrena i em va passar el mateix que m'havia passat 17 anys abans al Teatre Romea veient *Testament*. Vaig pensar: jo vull fer això. Iestic segura que alguns dels joves que aniran a veure l'obra també pensaran: jo vull fer això. I seran els dramaturgs del futur.

Felicitats, Papitu.

MARTA BUCHACA

**Article publicat al diari *El Periódico de Catalunya*
el 19 de març de 2013.**